

PsittaScene Spring/våren 2015 Översättning Lars Persson/Maria Rogstadius

www.parrots.org

sweden@worldparrottrust.org

INNEHÅLL

- 2 Från skrivbordet - *Steve Milpacher*
 - 4 Orangebukad parakit - *Att söka efter svar*
 - 7 Forskning om papegojor i det fria - *Parakiters och rosenkakaduors imiteringsförmåga*
 - 12 Kraftmätningen - *Grå jako vs. grå tornfalk*
 - 14 WPTs erkännande till donatorer - *Februari 2014 - februari 2015*
 - 18 Brev till flocken - *Skoj ombord på kryssningen för papegojentusiaster*
 - 21 Bokrecension - *Att förstå papegojor: Ledtrådar från naturen*
 - 22 PsittaNytt - *Papegojnyheter, PsittaScene 2014 Index, WPT-kontakter*
 - 24 Papegojor i det fria - *Rosenkakadua*
-

FRÅN DIREKTÖREN

Joseph Campbell skrev en gång "...En hjälte/hjältinna är någon som gett sitt liv åt något som är större än en själv.".., en mening som väl beskriver de som verkligen gör skillnad i världen. Ytterligare en gång har våra dedikerade supportrar beslutsamt ställt upp på vårt rop om hjälp för att rädda papegojor.

Det är inspirerande att se att papegojor spelar roll - att veta att så många av er är beredda att agera för att de ska bevaras. Att bli en papegojhjälte/hjältinna 'Become a Parrot Hero' (sidan 14) är viktigt för många och att ta del i deras bevarande och välfärd har hög prioritet. Det är både med en känsla av ödmjukhet och inspiration som detta stöd kan bevittnas och få oss vid WPT att arbeta ännu hårdare med att kämpa för fåglarnas välfärd.

Behovet är stort: mer än 350 papegojarter finns på jorden, som är deras hem, och nästan en tredjedel av dessa är under ökande hot allt ifrån fångst för handel, förlust och förstörelse av habitat, förföljelse, sjukdomar och införda arters negativa påverkan.

Under årtionden har WPTs uppgift varit att stödja världens mest sårbara fåglar vilket vi gör med största kraft, men det sker tyvärr under en tid då det finns så mycket annat att seriöst ta sig an.

I denna upplaga av PsittaScene ser vi på några av de viktiga saker som görs för papegojor och med papegojor - som att förstå nyanserna av papegojkommunikation i Australien och Sydamerika, och på Tasmanien där de orangebukade parakiterna slåss för sin överlevnad. Vi hoppas du inspireras av dessa berättelser.

Vi vid WPT ser er som våra närmaste kompanjoner och partners i kampen för papegojor. Tack för många års stöd, engagemang och passion.

Steve Milpacher - verksamhetschef

PÅ VÅRA OMSLAG

FRAMSIDAN Orangebukad parakit (*Neophema chrysogaster*) i Melaleuca, South West Tasmania.

Se *Searching for Answers*, sidan 4. © Chris Tzaros | Birds Bush and Beyond

BAKSIDAN Rosenkakadua, hane (*Eolophus roseicapilla*) visar upp sig vid Lake Joondalup, Perth, Western Australia.

Se *“Parroting” in the Wild*, sidan 7. © Georgina Steytler | Wild & Endangered

CITAT:

För trettio år sedan gav vinterräkningar i Victoria ett antal om 70-120 individer. Nu syns de sällan...

Orangebukad parakit—*SEARCHING FOR ANSWERS*, sidan 4.

ORANGEBUKAD PARAKIT: ATT SÖKA EFTER SVAR

ARTIKEL OCH FOTON AV JONATHAN NEWMAN

På avstånd kom det hörbara brummandet från en lätt flygplan mot mig. Jag spanade mot horisonten och hoppades att idag till slut skulle vara den speciella dagen.

DÅLIGT VÄDER BETYDDE DAGAR med inställda flyg och detta var min sista chans att nå Melaleuca, hemmet för den kritiskt utrotningshotade orangebukade parakiten (*Neophema chrysogaster*). Brummandet blev till en fläck och sedan till ett litet plan som kom för att landa på den lilla flygplatsen på Bruny Island. Jag skyndade mig ombord och vi flög den timmeslånga turen över det majestätiska landskapet vid Tasmaniens södra kust. Melaleucas flygplats var ännu mindre och landskapet var lika vilt och spektakulärt som jag hade hoppats på, nämligen ett fuktigt kustnära hedlandskap med stora utsträckta kala kärr med fräkenväxter. Vi klev av planet med några som anslöt till en lång men populär tur som går härifrån till några avlägsna och vackra skogar. Jag hade emellertid andra planer och följde en av volontärerna till ett litet gömställe där det förvarades foder till en av världens mest sällsynta papegojor. Jag lirkade mig in, lyfte min kikare - och där var de.

Ett halvt dussin orangebukade parakiter satt på bordet och åt groddade fröer. De var bedövande vackra, nätta och kompakta små papegojor med en mosslikt grön färg och med ett vackert turkosblått band över pannan. Hanarna uppvisade glödande orangea fläckar på bröstet då de kom flygande och satte sig på grenar som var bekvämt placerade för dem. Jag betraktade dem hänfört i åtskilliga timmar då de strosade omkring under varsamt gruffande.

Det är en tankeställare att dessa fåglar som var omkring ett halvt dussin representerar en betydande del av världspopulationen. Orangebukade parakiter har genomgått en allvarlig minskning under många år. Under 90-talet förekom flockar om tusentals fåglar och de sträckte sig så långt österut som till Sydney. Arten finns nu endast som häckningspar vid "Southwest National Park". Otroligt nog tillbringar de den australiska vintern längre norrut på saltträskan inom Victorias kustområden och återvänder för att häcka vid Melaleuca varje oktober. Varje år återvänder dock färre till Tasmanien. 2013 återvände bara 19 vilda fåglar. En sådan liten population riskerar lätt utrotning och om fåglarna försvinner från Melaleuca finns det inga vilda orangebukade parakiter kvar någonstans.

Som så ofta är hoten många och olika. Saltträskan i kustområdena där fåglarna tillbringar vintern har till stor del blivit återtagna och omvandlade och det finns numera få områden på fastlandet där man kan hoppas se denna art.

För trettio år sedan så kunde vinterräkningarna i Victoria ge omkring 70-120 individer. Numera syns fåglarna sällan till och 2014 sågs endast 6-10 fåglar. Nya planer för expansion vid Port Philip, som är en av de viktigaste kvarvarande platserna för fåglarna, hotar arten ytterligare. Överbetning av boskap och introducerade kaniner har orsakat erosion i de få områdena som finns kvar där fåglarna övervintrar och introducerade europeiska finkar konkurrerar om födan med papegojorna. På häckningsplatserna är det konkurrens med introducerade starrar (*Sturnus vulgaris*) och det är ett stort problem. Den huvudsakliga viloplatsen för fåglarna under deras flytt är King Island som är skyddad men ljuspåverkan tros vara ett problem för dessa fåglar som förflyttar sig under natten. Sjukdomar är också ett hot. Arten är under allvarligt tryck.

Så vad är svaret? Statistisk modellering visar att den orangebukade parakiten kommer att vara utrotad inom fem år om trenden håller i sig. Hur kan vi hindra förlusten av en sådan fantastisk fågel? Utmaningarna är allvarliga och svåra att lösa. Detta betyder inte att utrotning är oundviklig.

Det finns över 300 fåglar i fångenskap. Ökad häckningsframgång bland fåglarna med tillräckligt antal fåglar gjorde introduktionsförsök åter möjliga vid "Birch Inlet" nära Melaleuca där en andra population historiskt häckade. Över 400 fåglar släpptes mellan 1999 och 2009 och häckning i naturen förekom också. Produktiviteten i bona var dock så låg och antalet återvändande fåglar så få att introduktionsprogrammet övergavs.

Framtiden för denna art ligger därför just nu i Melaleuca. Även här har arten problem men volontärerna gör allt de kan för att förhindra förlusten av denna ikoniska fågel. Varje dag placerar forskare ut noggrant uppmätta mängder av groddade frön vid fågelborden. Mängden ska uppmuntra fåglarna att komma men också tvinga dem att skaffa föda på naturligt sätt. Genom att ha fåglarna nära gömställena så kan forskarna räkna antalet hanar och honor. En hög procent av fåglarna ringmärks och på detta sätt kan data insamlas. Holkar utnyttjas ofta av fåglarna så häckningsframgången kan lätt bedömas. Under mitt besök använde ett par en holk precis höger om mitt viktigaste gömställe och hanen kunde ses mata sin partner.

Olyckligtvis är den viktigaste utmaningen svårare att undanröja. Fastlandets saltträsk älskas av denna papegoja under vintern men är samtidigt ett av de mest tätbefolkade områdena i Australien. Då Melbourne fortsätter att expandera så ökar trycket. Det är svårt att se hur detta vinterhabitat kan utökas på ett betydande sätt men kvaliteten på det som finns kvar kan förbättras. Att sätta upp staket för att försvåra för gräsätare tillsammans med implementeringen av skydd mot eldsvådor kan betydligt förbättra habitatet. En detaljerad nationell handlingsplan har tagits fram där dessa saker ingår.

Trots bevarandeförsök fortsätter antalet att minska. År 2013 kvarblev endast 19 fåglar och beslutet togs att släppa 23 uppfödda fåglar. Både vilda och frisläppta fåglar häckade i Melaleuca denna säsong vilket resulterade i 39 ungar. För första gången under vintern 2014 sågs en frisläppt fågel på fastlandet! Frisläppningar har emellertid endast för avsikt att underlätta för den vilda populationen tills dess faktorer som orsakar minskningen verkligen förstås. Erfarenheterna med andra papegojarter har visat att om en vild population försvunnit kan det vara mycket svårt att återetablera frisläppta fåglar som då inte har vilda fåglar som förebild och som kan lära av dem var föda och skydd finns och hur de ska undvika rovdjur. Att hålla denna lilla grupp vilda fåglar levande är följaktligen mycket viktigt.

Jag har hört folk säga att frågan om de orangebukade parakiterna är omöjlig att lösa. Pengarna och ansträngningarna kunde bättre användas på arter som har en mera realistisk

chans att räddas. Att problemen som dessa fåglar möter är alldeles för stora och att inga åtgärder kommer att lösa de problemen. Då jag nu står i ett vindpinat hedland och ser dessa fåglar i regnbågens alla färger virvlar förbi mig så har jag svårt att acceptera att utrotning är oundviklig. Dessa fåglar har flyttat fram och tillbaka tvärs över Bass Strait i tusentals år. Att förlora dem vore otänkbart.

BILDTEXTER:

Orangebukade papegojor som äter vid en matningsplats, Melaleuca, Tasmanien
Fåglar som söker föda i starrgräset och andra gräs vid Melaleuca
(Överst till vänster) Författaren Jonathan Newman (Överst till höger) Användande av de många holkarna som erbjuds

CITAT: ...om fåglarna försvinner från Melaleuca så kommer det inte att finnas några vilda orangebukade kvar någonstans.

OM PROJEKTET

Ett rehabiliteringsteam för den orangebukade parakiten etablerades år 1980. Individer föds upp inom program i Taroona, Tasmanien, Healesville Sanctuary, Adelaide Zoo, Melbourne Zoo, Halls Gap Zoo och Priam Parrot Breeding Centre. WPT stödde programmet 2002.

OM FÖRFATTAREN

Jonathan Newman växte upp i Storbritannien och hade ett intresse för fåglar sedan unga år. Han utbildade sig som veterinär vid universitetet i Cambridge vilket gav honom möjlighet att organisera expeditioner till Colombia och till Solomonöarna med sikte på papegojor och andra fåglar. Efter examen har han fortsatt att arbeta kliniskt med papegojarter liksom att resa runt i världen för att observera fåglar. Om du önskar veta mer eller vill bli involverad i det orangebukade parakitprojektet så uppsök Facebook-sidan: facebook.com/orangebilledparrotproject. Donationer för att stödja bevarandeåtgärder kan ges till Birdlife Australia via birdlife.org.au. Birdlife Australia och birdlife.org.au.

FORSKNING OM PAPEGOJOR I DET FRIA

Parakiters och rosenkakaduors imiteringsförmåga

AV JUDITH SCARL

Hemma i ett annars lugnt och till synes tomt hus har många ägare av papegojor skrämts av ett hest "Hallå!" som hörts komma från ett angränsande rum.

Andra har förvillats av en ringsignal från en dörrklocka eller plinget från en mikrovågsugn från papegojburen.

Vad de upplever är härmande - en form av imitation som används av många papegojor i fångenskap.

MÅNGA PAPEGOJARTER ÄR KÄNDA för sin otroliga förmåga att härma alltifrån igenkännbart tal till glada skratt eller en familjehunds skällande. Alex, en grå jako som studerades av forskaren Irene Pepperberg, gjorde papegojors vokala härmande förmåga och kognition (övers. anm.: psykologisk samlingsterm för mentala processer) känd i populärpressen. Med sin förmåga att imitera fler än 150 ord, identifiera färger och efterfråga sin favoritmat, var Alex vitt älskad över hela Nordamerika. Hans imitationsförmåga var så känd att när han dog år 2007 publicerades hans nekrolog i många internationella tidningar såsom New York

Times och the Economist. (Övers. anm. det visades även TV-program om honom i svensk TV.)

Papegojor utvecklades helt klart inte för att i våra hem säga mjau såsom katter eller för att be om smörgåskex, men under lång tid visste ingen att papegojor kunde använda denna fantastiska vokala flexibilitet i det fria. Några studier om undulater i fångenskap, små papegojfåglar som finns i Australien och som lätt kan hållas och födas upp som sällskapsfåglar, visade att under en tid av veckor eller månader, kunde enskilda fåglar gradvis förändra sina läten för att inom gruppen utveckla enskilda signaturer. Hanarna förändrade systematiskt sina rop att likna de övrigas och betydligt snabbare än honorna. Men eftersom papegojor finns inom stora spridda områden, har stora näbbar som gör det svårt att hantera dem samt att de visar rädsla för människor på många platser, bl.a. orsakat av illegal fångst och handel, är papegojornas beteenden ökänt svåra att studera och vilda papegojors förmåga att härma förblev tills nyligen ett förbryllande mysterium.

Några av de första bevisen för papegojors vokala flexibilitet och förmåga att härma i det fria upptäcktes nästan av en slump på en strimma regenererad jordbruksmark i Guanacaste, Costa Rica. Två beteendexpertter från University of California i San Diego, nämligen äkta makarna Jack Bradbury och Sandy Vehrencamp tillsammans med UCSD-studenterna Amy Ritter och Megan Keever, undersökte elfenbensparakiters (*Aratinga canicularis*) kommunikation. Elfenbensparakiten är en liten papegoja som lever i öppna skogar, återuppväxta habitat och i savanner från norra Costa Rica till västra Mexiko. De flesta papegojarter avger kontaktrap och använder olika ljud för att kommunicera och samverka med varandra både inom och mellan flockar på ett sätt som inte har med aggressivitet att göra. Några papegojor har dialekter i sina kontaktrap. Rop från fåglar som lever inom samma geografiska område har läten som är mera lika varandra än de från individer av samma art som lever på större avstånd från varandra.

Jack, Sandy och deras kolleger ville testa om elfenbensparakiterna svarade olika på ljud från lokala jämfört med avlägset förekommande fåglar. De spelade in ljud från regionerna i Costa Rica samt vilda fåglar i Guanacaste. Det visade sig att fåglarna reagerade starkare på lokala rop, vilket påvisar att de subtila skillnaderna mellan lokala och avlägsna rop spelade roll för fåglarna. Forskarna fann emellertid också något oväntat och intressant när de analyserade fåglarnas svarsrop. När en vild fågel svarade på uppspelningen så ändrade den ofta systematiskt strukturen på sitt eget kontaktrap för att mera efterlikna det inspelade ropet. Vid längre interaktioner och efter successiv ändring av härmandet förändrade fåglarna sina rop igen för att bli mindre lika de inspelade ljuden. Detta var de första bevisen på att papegojorna inte bara var kapabla att vokalt härma ljud i det fria men att denna vokala flexibilitet kunde förekomma under loppet av en interaktion som inte varade mer än några minuter! Till och med i fångenskap krävs det ofta grundlig träning eller upprepade interaktioner innan papegojorna har snappat upp de härmande ljuden. Denna demonstration av snabba vokala ändringar av härmande läten var mycket häpnadsväckande.

Men vad betyder dessa snabba förändringar i härmande för papegojorna?

Med början 2003 fördjupade jag mig som doktorand i denna frågeställning vid Jack Bradburys laboratorium (nu vid Cornell University) och blev forskningspartner med Jacks post-doktor Thorsten Balsby. Vi höll vid detta tillfälle temporärt vildfångade papegojor i voljärer utomhus för att lära oss mer om hur de enskilda individerna svarade mot olika typer av vokala interaktioner. I detta sammanhang kunde vi också ta reda på vilket kön våra testfåglar hade då vi kunde ta blodprover.

Vi spelade in varje fågels kontaktrap när inga andra fåglar var närvarande för att få en uppfattning om just denna fågels grundläggande signatur. Sedan valde vi sekvenser av ropen från vår samling av kända fågelläten relaterade till kön för att sedan bygga upp serier av rop som förändrades i relation till vår testfågels egna kontaktrap. För varje voljärfågel spelade vi upp sex olika sekvenser av rop, tre sekvenser från hanar och tre från honor; rop som konvergerade mot (var lika) våra objekts egna rop, rop som divergerade från (blev mindre lika) våra objekts samt de som inte förändrades i relation till testfågeln.

Trots att vi använde fåglar som hölls i voljärer för att bättre kunna kontrollera de experimentella förhållandena, fick vi ta itu med oväntade störningar vid våra uppspelningar. Våra uppspelningar eller voljärfågelnas svar attraherade ofta vilda fåglar som slog sig ned i närliggande träd och ropade till våra objekt och tvingade oss till att överge försöket. Vid ett tillfälle slutade mikrofonerna vi satte upp runt voljären fungera en efter en och när vi undersökte saken upptäckte vi att en hjord med navelsvin hade trampat runt vår undersökningsplats, snubblat över alla mikrofonkablar och kopplat ur vår inspelningsutrustning.

Efter åtskilliga avbrott åstadkomna av vilda djur samlade vi slutligen tillräckligt med information för vår analys. Vi fann att de konvergenta och divergenta ("liknande och avvikande") serierna med rop framkallade olika svar från våra testfåglar. Hanarna svarade mestadels till konvergenta sekvenser av rop och minst till divergenta sekvenser. Detta tyder på att hanarna föredrar att interagera med fåglar vars läten matchar deras egna. Honor å andra sidan svarade starkt på både konvergenta och divergenta inspelningar men i mindre utsträckning på oförändrade sekvenser vilket visar att den interaktion de föredrog involverade rop som förändras i relation till deras egen men att ändringen i sig spelar mindre roll.

Eftersom både hanar och honor svarade starkt på konvergenta sekvenser, och hanarna svarade mycket starkare på konvergenta rop än någon annan typ av interaktion, så visar dessa resultat att snabb ropkonvergens signalerar en påtaglig villighet för kontakt med andra fåglar, betydligt mer än vad vanligt utbyte av kontaktrap signalerar.

Vi misstänker också att dessa snabba riktade förändringar i rop kan tjäna som en direkt interaktion till en specifik fågel. Kontaktrap ges ofta i en mycket bullrig miljö såsom när två flockar möts eller när en enskild fågel interagerar med en större flock. Många papegojarter har individuella vokala signaturer som skiljer sig från andra arters, sådana som en fågels partner kan använda för att igenkänna en specifik fågel och sålunda kan kontaktrap innehålla information om en fågels identitet. Ändring av en struktur i ropet jämfört med ropen från en interagerande partner kan få papegojar att använda dessa individuella signaturer för att nå en viss fågel. Som jämförelse kan nämnas förhållandet att ropa en specifik persons namn i ett rum fullt med människor för att nå just denna person.

Men är denna snabba vokala konvergens och divergens unik för elfenbensparakiterna eller är den vidare spridd som kommunikationsverktyg bland papegojar?

Många papegojarter visar någon grad av vokal imitation i fångenskap vilket skulle visa att vokal flexibilitet eller vokal imitation kan vara vanlig hos vilda fåglar. Kommunikationsmetoder utvecklas också för att möta en arts sociala system och många papegojarter har liknande sociala system.

Hos många papegojar bildar hanar och honor livslånga partnerskap men ur ett mera vitt perspektiv så är papegojar en del av sociala system i vilka flockar eller individer förenas temporärt och sedan splittras under loppet av en dag. På detta sätt kan fåglar regelbundet

möta och interagera med en stor variation av individer. Snabb vokal interaktion kan hjälpa papegojor att anpassa sig till dessa varierade förhållanden och lösa sociala interaktioner och det tycks sålunda troligt att andra papegojarter kan använda detta kommunikativa verktyg.

Jag beslöt att testa denna hypotes på andra sidan jordklotet. Huvuddelen av min doktorsexamen fokuserade på vokal kommunikation och könsskillnader bland rosenkakaduor (*Eolophus roseicapillus* - Galahs, också kända som *Roseate Cockatoo*), som är skära och grå kakaduor som bebor större delen av Australiens inland. Min studieplats var en lokal park som gränsade till Canberras östra förorter. Liksom elfenbensparakiter bildar rosenkakaduehanar och honor starka band inom ett flocksystem där de förenas temporärt men sedan kan splittras under loppet av en dag.

Till skillnad från parakiterna är rosenkakaduorna sexuellt dimorfa; vuxna hanar har bruna irisar, medan honorna har skära eller röda. Som en del i min forskning så beslöt jag att undersöka om en papegojart som var släktmässigt och geografiskt långt belägen från elfenbensparakiterna använde en liknande metod i snabb vokal konvergens i sina interaktioner.

När många personer föreställer sig vetenskapliga experiment så handlar det om vita laboratorierockar, provrör, säkerhetsglasögon och en välkontrollerad miljö. Det förhåller sig inte så då man studerar djurs beteenden i det fria. I denna studie om rosenkakaduors vokala flexibilitet använde jag en enda högtalare som var slarvigt grönmålad i ett halvhjärtat försök till kamouflage och detta i ett habitat som rosenkakaduor använde för både häckning och för att söka föda. Jag gömde mig i varje tillgängligt buskage med min dator för att spela in ropen medan mina två fältassistenter flackade omkring i eukalyptusskogarna runt mig beredda att i smyg springa mot de kakaduor som kom och ropade som svar på vår inspelning.

Vi mötte aldrig några vilda navelsvin i utkanten av Australiens huvudstad men då vi utförde dessa experiment i publika parker fick vi ofta konstiga blickar från förbipasserande cyklister, joggare eller de som promenerade där med hundar då vi mumlade för oss själva i jättemikrofoner och snubblade runt i skogen och jagade stora, skära och skriande fåglar.

Vid varje försök sände jag antingen ett upprepat rop från en hane eller en hona och när en vild rosenkakadua svarade så spelade mina assistenter in detta svar och kontrollerade dessutom ögonfärgen för att bestämma fågelns kön. När vi jämförde kakaduornas svar på våra inspelade ljud var det spännande och förvånande att se att rosenkakaduorna också hade denna snabba vokala konvergens som vilda parakiter använder under sina vokala interaktioner. Under några minuter ändrade våra svarande rosenkakaduor sina mönster i rop så att de blev mera lika de ljud som utsändes.

För att ytterligare lägga till en aspekt tycktes denna vokala konvergens vara ett verktyg som mera använd mellan hanar. Fåglar konvergerade mera nära till hanarnas rop och hanarna använde oftare konvergens jämfört med honor.

Dessa resultat visar att detta inte är en isolerad mekanism som används av elfenbensparakiter för att kommunicera utan snabb vokal konvergens är ett spritt verktyg bland papegojor inom sociala system. Forskningen visar hur viktigt vokalt härmande kan vara för många av dessa fantastiska fågelarter. Genom att imitera andra individer i sina sociala nätverk kan papegojor få snabb kontakt med okända fåglar och nya flockar.

Våra kakaduor och parakiter kanske inte imiterar en telefonsignal eller vislar på familjehunden, men dessa experiment ger de första bevisen och kastar nytt och fängslande ljus på hur två geografiskt skilda papegojarter använder sin otroliga vokala flexibilitet i det fria.

OM FÖRFATTAREN

Judith Scarl erhöll en kandidatexamen i psykologi och biologi vid Harvard University och en doktorsgrad i djurs beteenden vid Cornell University. Hon är för närvarande bevarandebiolog vid Vermont Center for Ecostudies där hon koordinerar ”Rusty Blackbird Spring Migration Blitz”, ett initiativ som berör 38 stater och 9 provinser över hela USA och Kanada, i vilket man identifierar förflyttningen hos en sårbar sångfågel. Hon leder också ”Mountain Birdwatch”, ett projekt inom fyra stater som övervakar och utvärderar häckande sångfågelpopulationer.

BILDTEXTER

Ett rosenkakaduapar, lugnt men alert, som vilar på en trädstubbe

En elfenbensparakit som festar på frukt som delats ut av forskarna

(*Vänster*) Rosenkakaduahane som kikar ut från en bohåla (*Höger*) Elfenbensparakit i en forskningsinhägnad

Vild rosenkakadua som letar mat på marken tillsammans med praktrosellor (*Platycercus eximius*)

KRAFTMÄTNINGEN

I utkanterna av Ugandas huvudstad Kampala ligger Sherry & Jeremy McKelvie hem med utsikt mot ett papyrus- och grästräsk som omges av Cassia- och Eucalyptusträd.

Bland många reguljära besökare finns grå jako (*Psittacus erithacus*) som kommer för att äta frön från deras Cassiaträd. Denna särskilda morgon anlände en av dessa grå jako och fann en grå tornfalk (*Falco ardosiaceus*) på en favoritgren. Detta var givetvis oacceptabelt och falcken jagades omedelbart bort.

OM FOTOGRAFEN

Sherry McKelvie sköter en egen firma som säljer byggnadsutrustning i Kampala, Uganda, där hon bott i 24 år, och fotograferar djurlivet på fritiden. Se mer av hennes arbete på www.sherry-mckelvie.com.

CITAT:

Ingen plikt är mer angelägen än att säga TACK
JAMES ALLEN

TACK!

World Parrot Trust står i tacksamhetsskuld till de som bidragit till våra ansträngningar de senaste 12 månaderna. Vår supporters generositet ger oss möjlighet att fortsätta vårt vitala arbete med att rädda papegojor i världen.

För fortsatt stöd av vårt blåstrupiga araprojekt så tackar vi **April Sanderson och hennes familj, African Lion Safari, Zoological Society of London, Keefe Family Foundation, Natural Encounters Conservation Fund, Naples Zoo** och många enskilda såsom: **Evet Loewen, Mary Spease och Svetla Konstantinova.**

För stöd till den gulskuldrade amasonen på Bonaire tackar vi **Disney Worldwide Conservation Fund** såväl som många enskilda såsom **Alan Malone, Anne Prowse, Beverley Penny & the Crazy Bird Ladies, Brent Sinclair, Cornell Bialicki, David A Landry, Evet Loewen, Fran Vogel, Harriet Standeven, Jim & Shelley Schallert, Judith A Rosenthal, Mary McCombie & Harris Friedburg, Mary P Dougherty, Priscilla Tomasovic, Rachel Cassidy, Randall N Collins, Stephan Boerner** och hundratals enskilda som stött Echo, WPTs partner.

För hjälp till bevarande av den större soldataran i Costa Rica tackar vi **Mark and Tom Hagen, the Hagen Family Foundation, Tracy Aviary, Cyndi Miller, David C Murray, Nina B Natelson, Robert McCarthy, Roberta Feldhausen, Stephane Vaudandaine** och ett stort antal enskilda.

Bevarandet av jakon och Timnejakon kommer att fortsätta i Afrika tack vare generositeten hos **SOS (Save Our Species) - IUCN (International Union for Conservation of Nature), the Whitley Wildlife Conservation Trust, the Keith Ewart Charitable Trust, James Armstrong** och många andra enskilda som bidragit under året. För pågående stöd till Lory Conservation Network tackar vi **Vogelpark Avifauna och Blackpool Zoo.**

Många gick in och stödde våra artspecifika program såsom **Neville & Pamela Isdell (Nyassa dvärgpapegoja), W. Leon & Vicki Dunlap (gulnackade amasoner) Fran Vogel, Carleton L Briggs och Karen D. Shaw** för deras generositet som stödjer den ljusröda aran och **The Living Desert och Defenders of Wildlife (rödpannad araparakit) Clifford & Jane Johnson (större soldataran-Ecuador), The Rufford Foundation, Disney Worldwide Conservation Fund och Evet Loewen (vinröd amason), Disney Worldwide Conservation Fund, Owen Deutsch & Rona Talcott Charitable Foundation och the Isdell Family Foundation (Kappapegojan).**

Vi tackar **Folke H. Peterson Foundation och Bill & Terry Pelster** för deras orubbliga stöd för att få slut på handeln med vilda fåglar.

Under de gångna åren är vi också oerhört tacksamma över att få de utomordentliga bidragen efter **Mrs M. D. Gilson, Jean Beatrice Ross McGregor och Anita Mills** som stöd till vårt arbete inom olika områden som rör bevarande och välfärd.

WPT uttrycker sin varmaste tacksamhet till dessa speciella bidragsgivare som fortsätter att överträffa: **DJ Feathers, Downtown Aquarium, Drayton Manor, Eleanor Lloyd Dees Foundation, the Hagen Family Foundation, Liberta UK Ltd., New Mexico BioPark Society, PEAC, Rotary Club of Norfolk Sunrise Program Fund, Zoomarine (Portugal), ZZYX Foundation, Alexander M Danik, Amy Hammett, Amy Hopkins, Andrea Watson, Ann Tozman, Anonymous, Bill & Gerry Goodman, Bill & Terry Pelster, Bob Brown, Bruce & Pam King, Carol & Gary Cipriano (Parrot Lover's Cruise), Chris Whalen, Claire**

Cronmiller, Danny Chen, Darlene Carver, Donald Hedges, Elaine B Charkowski, Ellen Gale & Bill Larson, Evet Loewen, Fran Vogel, Ian Sprague, J. Worley, J.A. Manthorpe-Eberle, Jacqueline Gilardi, Jim & Shelley Schallert, Julie Anne Kapito, Kathleen Raffel, Linda Hunter, Malcolm Ellis Memorial Fund, Malinda Chouinard, Mario Recupero, Mark Hagen, Michael Friedeers, Mircea Trofin, Orin & Vicky Oberlander, Otto, Wanita & Marissa Schmid, Patti Shoemaker, Ricardo Charles, Siggy Grima, Steve Carpenter, Twila Y Frieders.

... och många fler alltför många för att kunna nämnas men som är lika viktiga!

TACK!

Vårt djupa tack går också till donatorerna för detta års kampanj *Be a Parrot Hero*. Med matchande donationer som erbjöds av en anonym donator och papegojentusiaster världen över som besvarade vårt anrop så nådde vi vårt mål och lite därtill. Under 77 dagar fick vi en den *fantastiska* summan om \$134,571 (£86,680). Denna gåva kommer att direkt stödja våra räddnings- och bevarandeansträngningar för de mest hotade papegojarterna.

DONATORER, BLI EN HJÄLTE/HJÄLTINNA FÖR PAPEGOJOR:
(fram till 15:e februari 2015)

(omfattande lista av donatorer som inte inkluderas i översättningen; se tidningen)

SPECIELLT TACK TILL STÖRRE BIDRAGARE

ORGANISATIONER

Florida West Coast Avian Society
Keith Ewart Charitable Trust
Pablo's Bird Toys
Zoomarine Algarve

ENSKILDA

Alain Breyer
Alice Yew & Bjorn Sandstede
Andrea & Frank Shaw
Anonym
Berl Oakley
Corey Raffel
Cynthia Spiess
David Hiipakka
Donald Hedges
Elizabeth Marcus
Ellen Smith
Evet Loewen
Fran Vogel
Randall Collins
Rebecka Johansson
Roberta Selma Browne
Takeshi Tamura
W. Leon & Vicki Dunlap

VYKORT TILL FLOCKEN

SKOJ OMBORD PÅ 2014 ÅRS KRYSSNING FÖR PAPEGOJENTUSIASTER (THE 2014 PARROT LOVER'S CRUISE)
AV JANINE COUTURE & IAN SPRAGUE

3:e november 2014

Hej gojorna,

Ni kan inte tro vilket fartyg detta är! Personalen, maten och bekvämligheterna är otroliga! De hade till och med en parad igår kväll med en elefant i! Ok, ingen riktig elefant, men det var en riktig parad! Idag var det seminarium med Dr Sam Williams från Bonaire, som pratade om hans bevarandeprojekt Echo. De arbetar med att skydda papegojorna i Bonaire, ett av de många projekt som WPT stöder. Det är trevligt att eftersom vi är alla här tillsammans på kryssningen så kommer vi kunna få en chans att prata med honom i ett mindre formellt sammanhang. Sa vi hur fantastisk maten är på de är fartygen? Hoppas ni sköter er och är duktiga gojor för fågelvakten!

Hälsningar Janine and Ian

4:e november 2014

Idag avslutade Cassie Malina sin presentation om "Hemligheten bakom fågelträning". Vi lyssnade extra noga på den här presentationen så se upp när vi kommer hem! Det är riktigt häftigt att kunna prata med professionella papegojmänniskor om papegojor. Varje kväll äter vi middag i matrummet tillsammans med andra papegojälskare. Efter middagen beslöt vi oss för att gå till Metropolis-teatern för att se en show. De hade en tvåmans musikalkomediföreställning. De var hur roliga som helst! Imorgon åker vi till Roatan.

Janine and Ian

5:e november 2014

Hej gojorna, vi har haft ännu en vacker dag! Idag snorklade vi i Tabyana i Roatan. Vilket vackert ställe! Vit sand, varmt blått vatten - helt fantastiskt. Mellan snorklandet och avslappningen i solen blev vi bjudna på en stor grillfest tillsammans med liveunderhållning. När vi snorklade såg vi massor av fiskar, inklusive papegojfiskar. Snorklingen var allt vi hade hoppats på. Efter några timmar på stranden åkte vi tillbaka för att se ännu en show på Metropolis-teatern. Imorgon blir det Belize och Belize Bird Rescue. Vi ser verkligen fram emot det!

Saknar er! Janine and Ian.

6:e november 2014

Hej kompisar, idag kom vi till Belize för att besöka Belize Parrot Rescue. På vägen såg vi kalkongamar, snäckglador och till och med ett par papegojor - de såg ut som pionus men vi är inte helt säkra. Väl på centret välkomnades vi av ljuden från mjölamazoner, olivbröstade parakiter och vitpannade pionus, för att nämna några. Vi fick gå runt de stora ägorna och se papegojorna som förbereddes för att bli utsläppta. Så att vi inte skulle störa dem, gick vi tysta runt en stig genom skogen tills vi kunde se voljärerna. En voljär hade flera amazoner, en annan hade pionus, som alla förbereddes för frisläppning. Otroligt!

Sköt er! Janine and Ian.

7:e november 2014

Hej gojorna, idag lade vi till i Cozumel, Mexico, och tog oss vidare till Xcaret Park. Parken är gigantisk med alla sorters djur - det är fantastiskt! Vi var där eftersom de har ett uppfödning- och utsläppningsprogram för aror i världsklass. Det första vi såg när vi kom in i parken var några ljusröda aror. Det hade arrangerats att vi skulle få förmånen att umgås med några av parkens "stammisar". Det är verkligen hisnande att se dessa fåglar flyga fritt bland träden och replikerna av Maya-pyramider. Vi ska slappna av i en av HOT TUBS tills det är dags att sova. Mer imorgon!

Hälsningar Janine and Ian

8:e november 2014

Idag var sista dagen och vi fick se en riktigt bra presentation av Dr James Morrissey från Cornwall University om hälsorelaterade frågor som alla papegojskötare borde känna till. Idag var också dagen vi fick reda på vem som vunnit grejerna i den tysta auktionen. Vi vann tyvärr inget, men vi hade ändå trevligt på auktionen då alla intäkter går till WPT. Vi har alltid så roligt på papegojälskarkryssningen att vi inte vill att den ska ta slut, men förhoppningsvis kommer en del av det vi lärt oss göra era liv bättre. Vi kan också åka hem vetande att vår semester har hjälpt hålla vilda papegojor skyddade i det vilda. Hoppas att ni har varit snälla mot papegojvakten för vi kommer behöva deras hjälp när vi åker igen nästa år!

Ses snart! Janine and Ian

OM FÖRFATTARNA

Ian Sprague och Janine Couture handhar Meika's Bird House and Safehouse, en fågelaffär för vild- och tamfåglar samt papegojcenter i Alberta, Kanada.

DEL 2: "PSYKOLOGI" innehåller bland annat kapitel om fjäderplockning, stress och rädsla, samt aggression och bitande.

DEL 3: "BETEENDE" täcker in emotionell intelligens, problemlösande, visuell och vokal kommunikation, ljudhärming, lek, territorialism, och vilobeteende. Det finns också ett kapitel om de mindre kända sinnena hos fåglar, till exempel doft.

DEL 4: "VAD PAPEGOJOR BEHÖVER" täcker det grundläggande med rent vatten, luft och mat, solsken, tuggbehovet, badning, miljöberikning och sociala kamrater.

DEL 5: "UPPFÖDNING" har kapitel om livslång monogami, matriarkala samhällen, manlig kamratskap, boplatser, äggläggning, inkubering, uppfödande av fågelungar och flygningen. Den innehåller också information om avvänjning och om bakterie- och parasitinfektioner bland fågelungar. Det är en informativ del av boken men kanske av mindre praktiskt intresse för husdjursägare än de tidigare delarna.

DEL 6: "MAT" inkluderar skildringar av mat och födobeteenden i det vilda, både i deras naturliga habitat såväl som förvildade fåglar i urbana områden. Precis som i tidigare kapitel så använder Rosemary dessa observationer för att föreslå hur man bäst tillgodoser papegojors närings- och beteendesöksbehov i fångenskap. Hon avslutar med ett kapitel om om skadlig mat, salt och sand som innehåller många praktiska råd för papegojägare.

DEL 7: "STANNA UPP OCH FUNDERA" innehåller kapitel om rollen av uppfödning i fångenskap för bevarande och för handeln med vilda fåglar. I artikeln "Uppfödning i fångenskap är inte bevarande" försvarar Rosemary sin position vad gäller uppfödning i fångenskap. Det finns givetvis situationer där uppfödning för bevarandet av papegojor har spelat och fortsätter att spela en viktig roll inom holistiska regeringsstödda bevarandeplaner. Men att föda upp hotade arter som en hobby, av en mängd olika skäl som förklaras av Rosemary, tillför sannolikt inte till att bevara arterna i det vilda.

PSITTANYTT

RAPPORTER PÅVISAR DEN OHÅLLBARA HANDELN MED GRÅ JAKOS

Demokratiska Republiken Kongos årliga exporttilldelning från CITES är 5 000 gråpapegojor men en undersökning 2013 indikerade att 12 000-18 000 papegojor fångas årligen enbart i "Orientale Province" (centrala DRK; se rapport i WPTs vinternummer av PsittaScene 2013). Koordinatören för "Société Civile Environnementale of Sud-Kivu Province" (östra DRK) rapporterade förra året att 54 000 papegojor hade exporterats sedan 2011. Den otydliga gränsen mellan legal och illegal handel är påtaglig här; handlare drar fördel av ett system som inte är adekvat kontrollerat. Förfalskade tillstånd används ofta och gör det omöjligt att bestämma det faktiska antalet fåglar som fångas inom den illegala verksamheten. Dessa förhållanden gör att det stöd som WPT erbjuder vid konfiskering av fåglar, omhändertagande av räddade fåglar och teknisk hjälp är högst väsentligt för att stoppa handeln med papegojor.

AUSTRALIEN ERBJUDER SÄKERT VATTEN ÅT KAKADUOR

De kortnäbbade sotkakaduorna, Carnaby's cockatoos, uppskattar ett nyinrättat bad vid "Parks and Wildlife" i Kensington. Detta är goda nyheter av flera skäl. Under de varma månaderna älskar fåglarna att dricka och bada i vatten som kommer från bevattningen av grödor och som samlas i pölar på vägar. Detta gör att det finns stor risk att de blir påkörda av bilar. Badet är mycket säkrare för dem och gör att de får möjlighet till att dricka kallt och fräscht vatten men också till ett härligt bad. Andra säkerhetsåtgärder är att varningstecken satts upp runt dessa platser för att varna bilister och "Main Roads Western Australia" har också satt upp skyltar på vägar som leder in i området.

UPPDATERING OM DEN ORANGEBUKADE PARAKITEN

Häckningssäsongen vid Melaleuca 2014-15 gav följande resultat: Ett minimum av 28 orangebukade parakitungar från åtminstone 13 bon har blivit flygga och av de 27 vuxna fåglarna som frisläpptes denna säsong har 18, dvs. 67 %, överlevt perioden i det fria. Enligt Mark Holdsworth, som är medlem i "Orange-bellied Parrot (OBP) National Recovery Team", är detta ett mycket fint resultat. Efter mer än 30 års forskningsarbeten har gruppen visat att papegojor kan häcka i det fria och därefter migrera till fastlandet och sedan komma tillbaka - fastän färre än hälften av de som frisläpptes har överlevt. Mark Holdsworth konstaterar att det finns en liten chans att några av de saknade fåglarna har slagit sig ner någon annanstans i det stora sydvästra vilda området där de möjligen lyckligen häckar utan att de upptäckts. Av denna anledning är det så viktigt med observationer av märkta och omärkta fåglar på fastlandet nu i vinter. Vuxna fåglar börjar sprida sig från de fågelmatningsställen som finns vilket visar att starten är nära för deras migration norrut. En fågel har eventuellt siktats vid Port Davey vid Spain Bay.

FORSKARE SOM ARBETADE MED MALAWIDVÄRGPAPEGOJAN FÅR PRIS

Malawidvärgpapegoja-populationen (Lilian's lovebird, *Agapornis lilianae*, även kallad Nyassadvärgpapegoja) kan vara så liten som cirka 10 000 fåglar i det fria. 2013 började WPT stödda forskare som nu har avslutat sina fältarbeten och delgivit nya uppgifter om antal, har identifierat olika viloplats för fåglarna i Zambia samt haft möten med nyckelpersoner. En av forskarna, Tiwonge Mzumara-Gawa, fick nyligen det internationella bevarandepriiset för unga forskare vid IUCNs "World Parks Congress" i Sydney i Australien. Priset är ett erkännande av Tiwonges bevarandearbete i hennes hemland Malawi vilka varit av stor vikt för papegojorna. WPT uppskattar arbetet med Tiwonge och hoppas hennes kunskap och erfarenhet kan ge positiva effekter på dvärgpapegojor i Zambia och utöver hela deras habitat.